

Sant Iscle i Santa Victòria

Monistrol de Montserrat

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Al jardí del monestir de Montserrat

Coordenades:

Latitud: 41.59595
Longitud: 1.83861
UTM Est (X): 403210
UTM Nord (Y): 4605568

Classificació

Número de fitxa 08127 - 54
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Romànic
Segle X
Any 933
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Ordre de Sant Benet. Abadia de Montserrat
Autoria de la fitxa Helena Garcia Navarro
Data de registre de la fitxa: dl., 07/04/2008 - 02:00

Descripció

Edifici d'una nau amb coberta de volta de mig punt; ampliada a la banda de llevant amb un absis semicircular llis, on s'obre una finestra de doble esqueixada. L'absis va cobert amb volta de quart d'esfera i s'uneix a la nau mitjançant un ressalt que fa la degradació entre els dos elements arquitectònics. A banda de

migjorn hi ha un petit cos d'edifici adossat, que hauria fet les funcions de sagristia i que fou afegit a la capella posteriorment.

La façana de ponent també està molt modificada; és el lloc on s'obre la porta i sobre la qual hi ha tres obertures esglaonades (la única que dona llum al temple és la central; les laterals es disposen a manera de capelletes). Tant la porta com les obertures són rematades amb arcs de mig punt. Hi ha un petit campanar d'espadanya coronant la façana.

El parament exterior és recobert amb argamassa, però hi ha llocs on és visible i es poden observar blocs de pedra de mides voluminoses, disposats en fileres. A l'interior el parament ha estat enguixat.

Història

L'església es troba documentada el 933, quan el comte Sunyer de Barcelona va donar-la al monestir de Santa Maria de Ripoll, junt amb altres esglésies montserratines (Santa Maria, Sant Martí i Sant Pere). Les dades posteriors són molt reduïdes, es constata la seva existència durant el segle XIII (llegat testamentari que el 1294 es feia a Sant Iscle de Montserrat) i les notícies continuen donant-la com a existent el segle XIV.

Durant els segles XV i XVI s'utilitzà com a hospital pels pelegrins que pujaven a la muntanya de Montserrat, i posteriorment s'utilitzà com a capella del cementiri que hi havia al costat. Durant la Guerra del Francès el monestir fou utilitzat com a polvorí i la capella quedà afectada. El 1858 fou restaurada.

L'extensió del culte a sant Iscle en època visigòtica ens fa pensar que possiblement el teme actual pugui tenir antecedents d'aquesta època.

Bibliografia

Barral i Altet, Xavier (1984). "Catalunya Romànica. 11". Barcelona: Dìgec

Giralt-Rogent (1978). "Fitxa de l'inventari de patrimoni cultural europeu". Barcelona: Col·legi d'Arquitectes
Laplana, Josep de C. (2001). "Montserrat, mill anys d'art i història". Manresa: Fundació Caixa de Manresa i Angle Editorial.

Laudó, Susana. "Fitxa de l'inventari del patrimoni cultural del Parc Natural de la muntanya de Montserrat". Barcelona: Generalitat de Catalunya.

Pladevall, Antoni (dir.) (2002). "El Bages. Catalunya romànica. Guies comarcals". Barcelona: Pòrtic

